

[Ib Nørlund.]

lige så godt kan se i øjnene, at en energipolitik er nødvendig, fordi en fornuttig vækst i energiproduktionen vil være nødvendig, hvis der skal sikres de forbedringer i befolkningens materielle og kulturelle leveforhold, som mange stadig væk har behov for. Det klares efter min opfattelse ikke ved sparekampagner og den slags. Naturligvis bør der ikke og skal der ikke unødigt sløses med energi, lige så vel som der ikke skal sløses med noget som helst andet, men også indbefattet overvindelse af den slags vil en fortsat udvikling af energiforbruget være nødvendig for en fremskreden udvikling, og derfor tror jeg ikke spor på den tale om nulvækst og lavenergisamfund, som også har været fremført her, lidt stiltfærdigt måske. Det er ingen løsning. Vi oplevede noget af lavenergisamfundet sidste vinter, og det var ikke nogen lykke, og det, man kalder nulvækst, vil i praksis vise sig som tilbageskridt. Der bygges mange gange heroverfor på prognoser, som egentlig bare er forlængelser af umiddelbare øjeblikkelige tendenser, og når så en økonomisk krise udvikler sig, så siger prognoserne: nu skal vi ikke bruge så meget elektricitet, som dengang man forlængede et opsving. Jeg tror ikke at man skal bygge sine perspektiver på et så skrøbeligt grundlag.

Jeg mener altså, at en energipolitik her i landet må hvile på en bred energibasis og komme ud af den nuværende ensidige afhængighed, og det kræver en planmæssig udbygning i samklang med mangesidige samfundsopgaver. Alligevel foreslås det kun, at man bygger på koncessionsprincippet. Jeg skal gerne erkende de fremskridt, der ligger i forslaget i forhold til tidligere, hvor der slet ikke var grundlag for et sådant offentligt indseende, men de meget søde bemærkninger i fremsættelsestalen om, at elselskaberne har været så flinke igennem mange år, og derfor tager man sådan en stilling lige midt imellem, synes jeg ikke rigtig svarer til situationen. Jeg synes, de samfundsmæssige hensyn må gå ud over det.

De bestemmelser om indseende, som findes, forekommer mig ikke overdrevne, men det vil kræve en meget energisk og bevidst anvendelse af dem, hvis ikke kapitalistiske og kommercielle interesser fortsat skal være dominerende på disse områder.

Et par enkeltheder har jeg nogle bemærkninger til. Varmeproduktionen er holdt uden for denne lovgivning. Det forekommer mig urimeligt. Der er et nært samspil mellem elektricitet, varme og miljøpolitik i moderne energiforsyning og derfor forstår jeg ikke visdommen i en sådan adskillelse.

Endvidere vil jeg godt rejse et spørgsmål vedrørende takstpolitikken. Den kommer altså til at ligge omkring dette elprisudvalgs virke, men i bemærkningerne til lovforslaget er man, for at sige det mildt, meget kryptisk med hensyn til specielt spørgsmålet om prisdifferentiering. Der findes urimelige forskelle mellem de priser, der kræves af forbrugerne, og dem, der kræves af forskellige foretagender, og der drives også en vis form for skattepolitik på disse områder. Det fremgår ikke meget klart, hvordan disse forhold vil ligge efter en eventuel gennemførelse af loven, men vi er i hvert fald ikke tilhængere af, at det offentlige ad disse veje giver kapitalen en støtte, som det ikke under forbrugerne.

Det andet lovforslag er som sagt en følge af ellovens koncessionsprincipper. Jeg kan altså have det forbehold, der ligger deri i forhold til det tidligere sagte. Men det drejer sig om ændrede ekspropriationsbestemmelser, og det kan nok være nødvendigt. Og i hvert fald, da jeg ser af bemærkningerne, at man er i den situation, at man for øjeblikket delvis må støtte sig på en forordning af 5. marts 1845, så synes jeg godt, jeg vil være med til at give regeringen en håndsrækning til at komme ud af denne situation og nærme sig lidt mere atomalderen på det område.

Sigsgaard (VS):

Jeg skal i anledning af det sidste indlæg indlede med at sige, at i VS mener vi ikke, at nationaliseringen i sig selv under vores samfundsforhold er lykken. Staten vil forfølge stort set de samme mål, som elselskaber og andre i dag forfølger. Det fremgår meget tydeligt af de lovforslag, der er til behandling her i dag, og ikke mindst af de bemærkninger, der ledsager lovforslagene.

Samtidig vil jeg dog godt sige, at der er meget, der kunne tale for, at man måske overvejede ikke en snæver dansk nationalisering, men derimod at gå ind på de tanker, som gennem mange år har været fremført fra